Ч. 10. Неділя 14 (26) січня 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(13 засїдане з дня 24. січня 1896).

По відчитаню петиций, котрих наспіло доси 800, піддирав пос. Борковский петицию громади Олексинцї в повітї борщівскім о запомогу для господарів з причини нещасть елементарних; — пос. Кар. Дїдушицкий піддирав петицию громади Тухля в повітї стрийскім о запомогу на реґуляцию ріки Опору в Тухли; — пос. Барвіньский піддирав петицию громади Підкамень в повітї бродскім о утворене суду повітового в Підкамени.

Сойм призволив розширити шпиталь в Ряшеві і в тій цїли наймити будинок на поміщене недужих від заразливих недуг.

На внесене комісиї господарства краєвого ухвалено: Учителям краєвої висшої школи рільничої в Дублянах падає Видїл краєвий пятилїтний додаток після стопи, означеної етатом платнї, скоро они служили на однїй і тій самій посадї через пять лїт без перерви. Додаток пятилїтний не може бути удїлений на тїй самій посадї частїйше як 5 разів т. є. за 25 лїт безперервної служби. Додаток той становить часть платнї при вимірі емеритури. Служба при инших школах не краєвих, хоч би принята була до емеритури, не буде почислена при вимірі пятилїтного додатку. — Сойм установляє слїдуючий етат адміністрацийний в дубляньских школах рільничих: 1) Касиєр-рахмайстер дістає вільне помешкане 1200 зр., сталої річної платнї і 150 зр. пятилїтного додатку; — 2) секретар в бюрі дирекциї дістає вільне помешкане, річну платню 1000 зр. і 120 зр. пятилїтного додатку. Функционарі ті суть урядниками краєвими з правами, обнятими постановою служби краєвої і статутом емеритальним.

Сойм уповажнив Видїл краєвий до виконаня потрібних робіт адаптацийних в будинку шкільнім, до перероблення стайнї, зроблення доливки на гній, древітнї, стельмахарнї і молочарнї в краєвій школї в Яґольници коштом 3.600 зр. — Сойм поручив Видїлови краєвому наймити около 30 морґів ґрунту для низшої школи рільничої в Городенцї. — Дальше поручив Сойм Видїлови краєвому стабілїзувати: 1) Станїслава Анчица на посадї управителя і фахового учителя школи сукопничої в Ракшаві зі сталою платнею 1.500 зр. річно, з правом до емеритури і трох пятилїтних додатків по 200 зр.: — 2) Фр. Ксав. Данишевского на посадї учителя рисунків в краєвій школї ткацкій в Коросні з платнею 1200 зр. річно, з правом до емеритури і трох пятилїтних додатків по 150 зр.; — 3) Василя Пиптюка на посадї управителя і фахового інструктора в краєвім варстатї ткацкім в Ланцутї з платнею 720 зр., правом до емеритури і трох пятилїтних додатків по 80 зр.; — Стефана Скрипничука на посадї фахового інструктора в краєвій школї гончарскій в Коломиї з платнею 720 зр., правом емеритури і трох пятилїтних додатків по 80 зр.

Крім того поручено Видїлови краєвому, щоби зібрав потрібний материял до уложеня проґрами закладаня шкіл фахових та розслїдив, чи і для яких катеґорий промислу можна би завести вандрівні курси.

Петицию громади Мединич і инших громад меденицкого суду повітового о утворене округа санітарного з осїдком лїкаря окружного в Медепичах, відступлено Видїлови краєвому до можливого увзгляднепя.

Петицию о зачислене Рогатина до 3-ої кляси платнї учительскої, передано Видїлови краєвому до розслїду і залагодженя. — Петицию місцевої Ради шкільної і Ради громадскої в Низьку о признане учителям тамошної 5-клясової школи платнї, яку дістають учителї в місточках, передано Видїлови кр. до можливого увзгляднення.

На внесене комісиї дорогової передано Видїлови краєвому до залагодженя петицию Видїлу повітового в Сокали о запомогу 12.000 зр. на будову доріг повітових.

Петицию двайцяти кількох обшарів двірских, громад і властителїв фільварків в повітї коломийскім о запомогу на будову моста на Прутї і реконструкцию дороги з Перерова до Микитинець відступлено Видїлови краєвому, щоби порозумів ся з Видїлом повітовим в Коломиї і залагодив по мисли істнуючих норм.

Петицию старшини громадскої міста Старого Санча о заложене в тім містї семінариї учительскої, відступлено краєвій Радї шкільній до можливого увзгляднення.

Послїдною точкою порядку дневного була дальша специяльна дебата над законом громадским для міст, необнятих законом з 1889 р. — Пос. Гноїньский домагав ся, щоби до тих міст зачислено також і Олесько: пос. Ґолуховский жадав, щоби викреслено із спису місточка Копичинцї і Хоростків, а пос. Яль домагав ся зачисленя до спису міст Порохника і Ґлогова. Остаточно ухвалено, що новий закон має обовязувати по шести місяцях від часу его оголошеня слїдуючі міста:

Андрихів, Бариш, Баранів, Белз, Біч, Блажова, Бібрка, Богородчани, Болехів, Болшівцї,

---

10)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

(Дальше.)

Мати не відзиваючись слухала сина і змíркувала зараз в чім дїло. Єї син відвідав товариша, з котрим ще дитиною грав ся, і думав, що він ще буде такий самий, як перед кількома роками, коли з ним розстав ся; тимчасом застав в нім мужчину, котрий думав о славі, богатстві і власти в будучности. Юда, сьвідомий себе вернув від него повен ображеної гордости і з честилюбивостию, котру в его лїтах так легко розбудити. Бачпе око матери видїло то, а що она не могла знати, який тому може бути конець відозвала ся в нїй жидівка. А що, коли б ті гадки мали відвести его від віри его батьків? На єї погляд було то найстрашнїйшим, що лиш могло стати ся. Она на всякі способи не хотїла допустити до того, длятого слова єї набрали торжественного виразу, коли говорила:

— Кождий нарід, що стремить до свого розвою, уважає себе за найбільший. Коли Римлянин глядить з гори на Ізраїля, то робить лиш то само, що робили перед ним Єгиптиянин, Асириєць та Македонець. Нема нїякого закона, котрий би назначував верховодство народів, длятого пуста річ домагати ся такої висшости а суперечка о то надаремна. Коли якийсь нарід сповнив свою задачу, вимирає сам від себе або до того причиняють ся другі, що займають его місце, беруть в наслїдстві его силу і виписують нові імена на его памятниках. То називає ся історією. Коли-б хтось зажадав від мене, щоби я представила Бога і людскість в найпростїйший спосіб, то я би нарисувала просту лїнію і колесо. О лїнії сказала би я: то Бог, бо він сам один поступає просто на перед, а о колесї: то люди, бо їх поступ подібний до колеса. Не кажу тим, щоби в поступі народів не було нїякої ріжницї. Але тота ріжниця не лежить, як дехто каже, в обемі колеса, котрий деякі народи переходять, лиш в близькости, в якій они стоять до Бога. Найсовершеннїйший нарід єсть той, що стоїть найблизше до Бога. Щоби ту близькість означити, суть на то деякі знаки. Після тих знаків порівнаємо Євреїв з Римлянами. Найпростїйшим знаком відношеня якогось народу до Бога єсть щоденне его житє. О тім скажу лиш то: Ізраїль забував иногдї о Бозї; Рим его нїколи не спізнав, і длятого порівнанє єсть неможливе. Коли я тебе добре зрозуміла, то твій приятель сказав, що ми не мали нїколи поетів, артистів і героїв воєнних. Менї видить ся, що він хотїв тим сказати, що у нас взагалї не було великих людий. Для доброго зрозуміня такого докору треба зараз з самого початку поясненя. Великим чоловіком, моя дитинко, єсть той, котрого житє дає доказ, що Господь Бог — хоч би й не покликав виразно — то все-таки благословить его в его змаганях. Перз став ся орудием кари для наших батьків, коли стались невірними своїм обовязкам; він завів їх в неволю. Другий Перз був вибраний на то, щоби завести дїти Ізраїля назад до сьвятої землї. Більшим як они оба був Македонець, котрий пімстив ся за пустошенє Юдеї і зруйноване сьвятинї. Особливою прикметою тих людий було, що кождий з них мав сповнити якесь призначіне боже. Що они були поганами, то не умешає їх слави. Памятай же на то, коли буду дальше говорити.

— Єсть загальний погляд, що війна єсть найблагороднїйшим занятєм мужчини, що найбільші плоди збирає ся на поли битви. Не дай ся тим поглядом баламутити! Право, що мусимо щось такого признавати, чому палежить ся найбільший поклін, буде доти, доки будуть такі річи, котрих ми нашим розумом не можемо поняти. Молитва поганина єсть випливом страху, бо могучість і сила єсть тим одиноким свойством божим, яке він пізнає. Що-ж єсть Юпітер, як не воплощенем тої могучости в видї римского героя? Греки поставили на місце грубої сили і хоробрости розум; бесїдника і фільософа поважають в Атинах більше, як воїна; поетів украшають вічнозеленими лаврами. А наші батьки поставили на місце грубої сили і віри розуму — Бога; наша віра замість виразу страху має осанну і псальми. Змаганє

Борщів, Березів, Будзанів, Бурштин, Буск, Хшанів, Ходорів, Хирів, Ценжковиці, Чесанів, Чортків, Домброва, Делятин, Дембиця, Долина, Добчиці, Добромиль, Добротвір, Дукля, Глиняни, Грималів, Грибів, Галич, Городенка, Гусятин, Ягольниця, Янів (повіт Городок), Яричів новий, Язловець, Йорданів, Кальвария, Калуш, Каньчуга, Камінка струмилова, Кенти, Кольбушова, Комарно, Козова, Косів, Краковець, Куликів, Кути, Лежайск, Лісько, Лиманова, Любачів, Ланьцут, Лопатин, Маків, Мелець, Микулинці, Николаїв (повіт Жидачів), Мистиска, Монастириска, Мости великі, Мушина, Мислениці, Надвірна, Неполомиці, Немирів, Нисько, Нижанковичі, Новий Торг, Олесько, Осьвіцим, Печеніжин, Пільзно, Пивнична, Поморяни, Підволочиска, Підгайці, Переворск, Перемишляни, Радимно, Радехів, Рава руска, Радомишль (повіт Мелець), Рогатин, Ропчиці, Рожнітів, Розділ, Розвадів, Рудки, Рудник (повіт Нисько), Риманів, Сасів, Судова Вишня, Сендзимів, Сінява, Скалат, Скавина, Сколе, Соколів (повіт Кольбушова), Стрижів, Старий Санч, Старасіль, Старемісто, Суха, Щакова, Щербець, Тарнобжеґ, Товмач, Тухів, Турка, Тисьменица, Тичин, Угнів, Устрики долішні, Вилямовиці, Виснич новий, Войнич, Залізці, Заболотів, Затор, Заліщики, Збараж, Зборів, Журано, Жидачів, Живець.

При кінци засіданя відчитано слідуючі інтерпеляциї: Пос. Дати, чи Виділ краєвий має докладний інвентар маєтків громадских в цілім краю, і чи в нім виказана кожда зміна? — пос. Остапчук в справі заказу зборів в Збаражи; — пос. Вуйцік в справі засудженя селянина Костецкого з Вицьонжа в пов. краківскім на кару арешту комісарем староства. — Пос. Осуховский поставив внесенє в справі одноразового датку на докінченє будинку і костела заведеня „Мариї“ в Лімнї в сумі 2000 зр. і для інтернату в Лімнї річно 500 зр.

Підписи на руских внесенях.

Підписи на трох послідних внесенях послів Барвінського і Вахнянина дали „Ділу“ нагоду виступити з замітними жалями і докорами против згаданих послів. Насамперед піднесло оно жаль на то, що теперішні посли не можуть знайти відповідного числа між своїми, а мусять шукати аж помочи у Поляків, у пос. дра Ольпиньского та у послів сторонництва людового. „Діло“ очевидно забуло, а радше не хоче собі пригадати, що і за послованя пос. Романчука др. Ольпиньский підписував рускі внесеня, що підписували також і другі посли. Але то річ ще меншої ваги. „Діло“ вхопилось особливо того, що на внесенях пос. Барвінського знайшов ся також і підпис пос. д'Абанкура і се дало „Ділу“ причину до здогаду якоїсь демонстрациї „против цілого руского народу“. Розважний чоловік сказав би на таку демонстрацию: Нехай демонструють! Нехай і всї польскі посли підписують рускі внесеня! Се певно не вийде на шкоду рускому народови. Але коли вже „Діло уважало підпис пос. д'Абанкура за демонстрацию, то може й дійстно мало причину до того. На докір за демонстрацию, зроблену сим підписом, одержало тепер „Діло“ від руских послів таке письмо:

„Хвальна Редакциє! По причинї замітки в ч. 7 Діла що до підпису п. Абанкура на обох внесенях п. Барвінського в справі руского язика прошу з поручення руских послів о поміщенє заявленя, що збираючі підписи пп. Барвіньский і Окуневский до п. Абанкура о підпис не удавали ся і що підпис той в часї читаня внесень сих на них не знаходив ся, доказом чого напотоване на внесенях оловцем первістне число підписів. П. Абанкур міг отже внесеня доперва по їх відчитаню підписати, не знаю коли і при якій нагоді, та кілько з власної охоти. — Остаюсь з глубоким поважанєм — *Каратницкий*“.

Перегляд політичний.

В буковиньскім соймі поставив пос. Вольчиньский внесенє на заснованє румуньских паралельок при другій ґімназиї в Чернівцях побіч паралельок руских і при тім вказав на то, що до сучавскої ґімназиї не принято кількох учеників з причини браку місця. Президент краю відповів єму, що тих учеників як і 20 учеників Німців не принято длятого, що не були добре підготовленими, а що-до румуньских паралельок відповів, що правительство готове увзглядити лиш фактичну потребу. Румуни поставили внесенє лише що торік перший раз і годї зараз заводити для них паралельки. — Ректор черновецкого университету мотивував своє внесенє в справі заснованя в Чернівцях вже в 1898 році медичного факультету.

Французскі часописи подають вість, що цісар нїмецкий підчас своєї подорожи по Середземнім мори вступить і на французку землю коло Монако де Ля Турбі, щоби там загостити до российского наслїдника престола. Круги правительственні перечать тому, а всеж-таки здає ся, що ведуть ся переговори в сїй справі.

Новинки.

Львів дня 25 січня 1896.

— **Срібні здайні монети** по 10 кр. і по 5 кр. виходять з ужитя з днем 31 грудия 1896 в приватнім обізї, всї державні каси і уряди будуть їх приймати до кінця грудня 1898 р. а то при всяких вплатах до висоти 5 зр., а при вимінї без обмеженя.

— **Кваліфікацийні іспити** для учителїв і учительок народних шкіл перед комісиєю в Станїславові розпочинають ся дня 25 лютого с. р. Поданя треба вносити до 15 лютого.

— **Помилуванє.** З Відня доносять, що Є. В. Цїсар помилував засуджену львівским судом присяжних на кару смерти 33-лїтну кухарку Ганю Беґар, котра в мартї 1895 р. закопала живцем у снїг свою 11-місячну дитину. Дитина в снїгу удушила ся. Найвисший трибунал замінив їй кару на 15 лїт тяжкої вязниці.

— **Фальшиві десятки** появили ся в послїдних днях у Львові. Доси виловлено два такі фальсифікати. На перший погляд они досить удатні, однако можна їх легко відріжнити від правдивих. Іменно синий рисунок досить незручний і виглядає немов замараний, а бура краска в серединї банкнота трохи за блїда. Крім того слова „Oesterreichisch-ungarische Bank“ складають ся по части

Євреїв і Греків було повести людскість наперед і в гору, але правительства кажуть, що услівєм житя народів єсть війна. Длятого то у Римлянина цїсар значить більше як розум і Бог, він єго більше поважає, і — виключаючи всяку иншу великість — робить з него одиноке понятє великости.

— За пановання Греків продвитав ґенїй. Они дійшли були до такого совершеньства, що навіть і горді Римляни мусїли учити ся у них всего — з виїмкою одної штуки военної. На форум суть Греки ще й нинї взірцем для бесїдників; в кождім римскім сьпіві почуєш грецкий ритм; коли Римлянин отворить уста до мудрих приказок моральних або до фільософічних поясненъ, коли говорить о тайнах природи, то відзиває ся зараз грецка школа, з котрої вийшла та гадка, коли він таки сам не був єї учеником. Лиш у війнї має Рим першеньство. Єго цирк і єго ігрища то грецкий звичай, до котрого Римляни додали ще дикости і бруталности; віра Риму — коли тим іменем можна назвати почитанє єго богів — то мішанина звичаїв і наук всїх инших народів; єго боги — навіть Марс і Юпітер — походять з грецкого Олїмпу. Отже один Ізраїль єсть межи всїма народами, що може убігати ся з Греками о першеньство, о пальму правдивого ґенїя.

— Але самолюбивість Римлян так сліпа, що она відділяє їх від других народів як би зелїзним панциром, через котрий нїчо не може добути ся. Ох ті безбожні Римляни! Земля дрожить під їх ногами, як той тік, по котрім бють ціпами. Ох, сину мій, що я то мушу казати! — між иншими народами і ми упали. Наші найвисші, найсьвятїйші місця они заняли! Нїхто не може предвидїти, чим закінчить ся їх безмірна зухвалість. Але я о тім переконана: нехай они розібють Юдею на дрібні куснї як то зерно в млинї, нехай Єрусалим, ту цьвітку краю, зрівнають з землею — слава Ізраїля буде сьвітити як то сьвітло на небі; бо істория Ізраїля єсть істориєю Бога. Він списав єї руками мужів Ізраїля; він говорив їх устами; він був з ними у всїм добрім, хоч би й найменшім, що они коли небудь зробили. Він був їх законодателем на Синаю, провідником в пустини, вождом у війнї, їх володїтелем і королем. Чи-ж може бути, мій сину, щоби ті, з котрими він в той спосіб поступав, не научили ся від него нїчого, щоби єго божество не мало нїякого впливу на їх звичайні людскі прикмети, щоби они — навіть ще по сотках лїт — не були відблеском неба?

По сих словах через якийсь час не було чути більше нїчого, як лиш рух віяка в єї руцї. Відтак додала она:

— Коли-ж обмежимо штуку на малярство і різьбарство, то правда, що Ізраїль не мав артистів.

Она як би з примусу признавала то, бо знаємо, що она була саддукейка. А Саддукеї, не так як фарисеї, любували ся красою у всїлякім видї без взгляду на єї походженє.

— Коли-ж би нам хтось хотїв признати справедливість — відозвала ся она знову — то не треба забувати, що нам були звязані руки заказом: Не будеш творити собі нїякого образа анї нїякого подобія з того, що на небі або на земли, анї під землею у водї! — котрий то заказ розширено поза єго цїль і значінє. А відтак треба собі й то пригадати, що давно ще перед тим, коли Дедальос в Аттицї своїми статуами, різблепими з дерева, так переобразував різбарство, що настали школи в Коринтї і Еґінї, що давно ще перед Дедальом, кажу були два Ізраїлитяни, артисти, що зробили кивот завіта а на нїм Херувимів. — „Они мають з обох боків вкривати престол ласки розкладаючи свої крила, і отїняти престол, і мають стояти проти себе лицем до престола ласки“. — Они були зроблені з дутого золота, — не витесані; а хто-ж посьміє сказати, що они не були красні не в своїм родї совершенні?

— Отже з тої причини — відозвав ся Юда — Греки нас в тім перевисшили? А кивот завіта—прокляті Вавилонцї, що єго знищили!

— Нї, Юдо, они єго не знищили. Він десь пропав, десь схований в якійсь печері в горах. Шаммаї і Гіллел кажуть, що колись єго знову знайдуть і поставлять; тогди буде Ізраїль, як колись в давних часах, танцювати перед Господом і сьпівати.“ А ті, що будуть дивити ся на Херувимів — хоч би они виділи навіть лице Мінерви із слоневої кости — будуть ще цїлувати руки того жида, що зладив такє майстерске дїло.

Мати розговорила ся в своїй ревности. Заким же стала дальше розповідати, затихла на хвильку.

— Ти, мамо, така добра — сказав Юда з вдячностию — і я то все буду говорити. Гіллел і Шаммаї не говорили би красше від тебе. Тепер вже чую ся знову правдивим сином Ізраїля.

— Ой ти лестнику! — відповіла она. — Та-ж знаєш, що я повтаряю лиш то, що колись чула від Гіллела, коли він при менї спорив з римскими софістами.

— Але одушевленє і щирість твоєї бесїди преці твої.

Она споважнїла.

— На чім же я стала? Ага, я казала, що наші предки перші робили статуи. Але різьбарство не одинока штука, як знову сама штука не робить людий великими. Я представляю собі великих мужів минувших столїтій у відділах, громадами; тут Інд, там Асириєць, онтам Єгиптиянин і они поступають при звуках труб та в розпущеними хоругвами, а з одного і другого боку стоять від самого початку безчисленні покоління і дивлять ся на них. Підчас коли Греки і Римляни спорять о першеньство, розливає ся на цїлий ряд аж далеко в замерклу старину і в найдальшу будучність сьвітло, котрого спорячі ледви здогадують ся, — сьвітло обя-

з букв готицких, а по части з латиньских, а в слові „Osterreichisch" є лиш одно „r"; на стороні-ж де є напись мадярска виписана червоними буквами серия „Szam — 2750", замість „2750 — Szam".

— **Процес о церков.** Русини в Газельтон в північній Америці вибудували величаву церков. Той храм став між ними костию незгоди. Американьске право приписує, що кожда церков має бути записана в гіпотечних книгах на якусь особу і церкви записані там переважно на особу епископа дотичної епархії. Отже і газельтоньска церков мусить бути на когось записана і власне тота справа викликала спір між Русинами. Одні хотять, щоби єї переписати на власність епископа в Скрентоні, а инші на Є. Ем. кардинала Сембратовича. Спори ведуть ся заєдно і тепер одна сторона видала процес другій о 30.000 долярів, т. є. о зворот коштів будови. Процес веде ся перед судом в Вільксбері. Засуду в тій справі ще нема.

— **Винахід.** Варшавянин п. Богуслав Щавиньский, перебуваючий в Ельберфельдї в Німеччині, винайшов прилад, котрим може кождий купець цілком точно сконтролювати скількість проданого товару і гроший впливаючих до каси.

— **Нагла смерть чи убійство матери?** Минувшої неділї доніс Маврикій Карпиньский львівскій полїції, що его 72-лїтна жінка померла нагло через удар, який свого часу дістала від власного сина Івана. Висланий комісар полїції сконстатував, що дім, в котрім тепер мешкають Маврикій Карпиньский і єго жонатий син Іван, належить сему послїдному, бо він відкупив на лїцитациї дім у своїх родичів. Від того часу були часто сварнї між родичами а сином, а підчас одної сварки копнув син свою маму так нещасливо, що она від того часу все слабувала, а в неділю нагле вмерла. Комісия сконстатувала у помершої знаки на тїлї і тому заряджено слїдство против нелюдского сина.

— **Дешевий спосіб будови дому** винайшла собі властителька ґрунту Антонія Пакулова у Львові. Она заїздила з ручними саночками на площу будови дому при ул. Під дубом ч. 9, забирала цеґли і возила їх до дому. Довший час уходило їй се і хто знає, чи не була би з часом прийшла до власної хати з краденых цеґол, коли би не полїция. Вчера переловлено єї на горячім учинку і відобрано 80 цеґол, а коли зроблено ревізию на єї подвірю, найдено там поважну купу наскладаних в той спосіб цеґол — бо аж 5000 штук.

— **Не великим коштом** хотїв прийти до гроший Італїянець Антін Дорбольо, занятий при будові зелїзницї в Березовици великій коло Тернополя. Користаючи з хвилї, коли в коршмі не було нїкого, зажадав від коршмарки Естери Ґольдштайн, аби она розмінила єму сотку. Дочка коршмарки відчислила 100 зр. дрібними і дала їх Італїянцеви, але той не хотїв дати в заміну сотки, а обіцяв, що принесе єї вечером. Очевидно, що на таку умову не хотїла жидівка пристати. Дорбольо замість звернути гроші, витягнув з за холеви ніж і кинув ся з ним на дочку коршмарки. Дівчина, відскочивши щасливо на бік, стала утїкати, а мати єї вхопила Італїянця за карк і почала з ним тягати ся. Дорбольо хотїв тепер сколоти стару жидівку, але й тим разом не удалось єму; обоє попадали на землю і в тій хвили вбіг до коршми зваблений криком селянин Іван Украинець. Італїянцеви відобрано ніж і відставлено его до суду, а жидівка відобрала свої гроші.

— **Убив тещу.** Селянку в Арборі, селї радовецкого повіту, Івапну Ірімескул найшли у єї хатї убиту. В часї убийства не було дома єї чоловіка. Убийник взяв з скринї суму 100 зр. Підозріне пало на єї зятя Мойсу Ірімескула, котрий від дня убийства щез. Тепер же ставив ся він перед жандармерием в Солонци і признав ся до злочину; убийника віддано окружному судови в Сучаві.

— **Незвичайного товару** доставив на торг в Київі один селянин з околиці. Він привіз 63 живі штуки дрохв, зловлених на поли не в сильки, лише просто забраних руками. То так стало ся: Цїлий день падав сильний дощ, а вечером принїс всхідний вітер кілька степенїв морозу. В наслідок того перемечоне піре птиць покрило ся ледом, а птиці так послабли, що не могли з місця рушити ся. Замерзле стадо побачив селянин, підїхав двома возами і забрав всї дрохви. Відтак привіз їх до дому, умістив в теплій стайни, а на другий день вивіз на торг до Київа, де за годину розпродав всї дрохви по 2 рублї за штуку.

Штука, наука і лїтература.

— **Конкурс „Зорі".** Редакция „Зорі" розписує такий конкурс: „Щоби розбудити живійший рух поміж нашими письменниками, часопись „Зоря" розписує конкурс на повісти, оповіданя, новелї, розправи наукові і т. п. Кожда праця має складатись менше-більше з 3.000—4.000 віршів друку. До оцїнки праць буде визначена окрема комісия. Праця узнана за першу одержить премію 75 зр., друга 50 зр., третя 25 зр. Ті праці будуть надруковані в „Зорі"; крім сего редакция застерігає собі право друкувати всї ті праці з між надісланих, котрі будуть для „Зорі" відповідні. Речинець до надсиланя творів назначує ся до 1 цьвітня 1896 р. Пізнїйше прислані твори не можуть уважати ся конкурсовими, хоч можуть бути друковані. Твори треба присилати рекомендовано на адресу: Кость Паньківский, директор Інституту руского товариства педаґоґічного у Львові при ул. Театиньскій ч. 19. На кождій праци дає ся знак або число; те саме пише ся і на замкненім куверті, в котрій містить ся імя, прізвище і адреса автора. Коли твори будуть приняті, куверту отворить ся; автори неприятих творів можуть собі відобрати свої праці, вказавши адресу, під котрою має ся твори звернути. Конкурс рішить ся в цьвітни 1896 р. і результат оголосить ся в „Зорі" і инших часописах.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 25 січня. Є. Вел. Цїсар санкціонував закон уповажняючий репрезентациї повітові в Коломиї і Городенцї до покритя потреб на будову зелїзницї Делятин-Коломия-Городенка-Стефанівка.

Рим 25 січня. Переговори з Менеликом ведуть ся дальше. Положенє Італїянців в Макале єсть дуже прикре з причини браку води. Але так само і Абесинцям брак води, а до того ще й поживи.

Льондон 25 січня. Після Pall Mall Gazette мало межи Росиєю а Туреччиною прийти до якогось союза.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	=	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що по неділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольго і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Скольго і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від **львівского:** коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

вленя. А хто єго двигає? Не Греки, не Римляни, але старий, славний нарід жидівский. Аж кров живійше пливе на ту згадку. О ви трикратно блаженні отцї наші і слуги Бога! Ви проводирі людскости, ви стоїте попереду в царстві живих і мертвих! Там, Юдо і твоє місце — а хоч би й кождий Римлянин був Цезаром, — ти не повинен утратити свого місця!

Юда був глубоко зворушений.

— Говори дальше, сказав він одушевлений. — Твої слова то пісня побіди! Жду на Міріям і женщини, що з нею ішли.

— Добре, сину! Коли ти чув подібну пісню пророкинї, то розшири свою уяву. Стань зі мною на дорозї, котрою ідуть вибрані Ізраїля. Ось вже надходять! Насамперед праотцї, відтак отцї поколїнь. Здаєсь менї, як би я чула дзвіночки їх верблюдів. А там, посеред них, хто то іде сам один? То старець; але око єго не мутне, ані не зломана сила. Він дивив ся лице в лице Господеви. Він воін, поет, бесїдник, законодатель і пророк, якого нема і не буде другого на сьвітї. Перед єго блеском блїдне все сьвітло, хоч би й слава найпершого з Цезарів. За ним ідуть судиї, відтак королї; там син Єссея, — герой у війнї, півець безсмертних пісний. А ось єго син, наймудрійший і найбогатший між людьми, що населяючи міста не забув і на Єрусалим, а поставив там сьвятиню Господеви. Схили, сину, голову перед тими, що тепер прийдуть! Очи їх піднесені до неба, як би чули голос божий. Послухай женщину між ними: Сьпівайте Господеви, бо він побідив величаво! Схили голову до землї перед ними! То були посланники божі, єго слуги. Они дивились в небо, видїли будучність народів; а що виділи, то списали, а коли будучність стала минувшостию, — то що виділи, стало ся правдою! Перед ними блїдли королї; на їх голос дрожали народи; їх слухали сили природи; з їх руки виходило благословенє і прокляте. Видиш онтам Тесвита[1]) і Єлисея, трох молодців в огненній печи — і того, з котрого роду має народити ся Месия?

Она пробудила ся як би із сну і говорила тихо:

— Ти утомив ся, мій сину?

— Нї, мамо, але я зворушений глубоко, бо слухав пісню пісний Ізраїля!

Мати як би не чула тої похвали і говорила дальше:

— Я показала тобі наших великих мужів патриярхів, пророків, законодателїв, воінів і поетів. Порівнай же нашого Мойсея з Цезаром, Давида з Тарквінїєм, Маккавея з Сїллою, судиїв з найлїпшими консулями, Саламона з Августом — яке тут порівнанє!

Глум і погорда проявили ся в єї усьміху.

— Вибач — сказала она — менї прийшов на гадку той ворожбит, що остерігав Каюса Юлїя перед 15 марта і я представляла собі, як то він у внутреностях курки шукав ознак нещастя. А тепер представ собі пророка Ілию, як він остерігав Ахавового сина перед гнївом божим! Коли вже рівнати Єгову з Юпітером, то найлїпше дїлами їх слуг. Що же до твоєї будучности, мій сину — говорила она дрожачим голосом — то будь ти слугою Господа, а не володїтелїв Риму. Для Ізраїлевого сина нема більшої слави, як служити Господеви; а то велика слава.

— Отже менї не стати воякам? — спитав Юда по довгім мовчаню.

— Чому нї? Мойсей назвав Господа Богом сил небесних.

Настала знову довга хвиля мовчаня; відтак мати повторила своє призволенє і додала:

— Позваляю тобі, але під услівем, що коли виучиш ся штуки воєнної, будеш єї колись уживати в службі Бога а не цїсаря.

Він пристав на то, а відтак поволи заснув. Мати встала, підсунула єму подушку під голову, прикрила єго, поцїлувала щиро і вийшла.

(Дальше буде).

[1]) Пророк Ілия.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.